

# Wspomnienie o profesorze Eugeniuszu Horoszko

## 1909-1998

W smutny, deszczowy dzień 13 lutego 1998 roku pożegnaliśmy na cmentarzu Rakowickim w Krakowie profesora Eugeniusza Horoszko.

Urodzony 20 września 1909 r. we Lwowie, kończy tam studia na Politechnice Lwowskiej i uzyskuje w 1936 r. dyplom inżyniera elektryka. Jeszcze w czasie studiów, w 1934 r. rozpoczyna pracę zawodową w 6 Pułku Lotniczym w Sniłowie koło Lwowa, w bazie remontowej samolotów. Po ukończeniu studiów przenosi się na Górny Śląsk. Pracuje w koncernie "Wspólnota Interesów Górniczo-Hutniczych", a następnie zostaje kierownikiem Wydziału Elektrycznego Huty "Laura" w Siemianowicach Śląskich. W czasie wojny przebywa wraz z rodziną we Lwowie pracując jako monter elektryk. Po wojnie wraca na Górny Śląsk. Pracuje na kierowniczych stanowiskach Wydziałów Elektrycznych Huty Kościuszko w Chorzowie oraz Hajduckich Zakładów Hutniczych w Chorzowie-Batorym. W 1950 r. rozpoczyna pracę w Biurze Projektów Przemysłu Hutniczego Biprohut w Gliwicach organizując tam pracownię pieców i urządzeń elektrotermicznych. Jako główny projektant realizuje około 30 prototypów pieców i nagrzewnic z których np. stalownicze piece łukowe były eksportowane do kilku krajów. W 1957 r. przy jego współudziale zostaje uruchomiony największy wówczas nie tylko w Polsce ale i w Europie środkowo-wschodniej prototyp 30-tonowego stalowniczego pieca łukowego.

Pracując w Biprohucie rozpoczyna w 1955 r. pracę dydaktyczną w ówczesnym Wydziale Elektryfikacji Górnictwa i Hutnictwa Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. W Katedrze Elektryfikacji Hutnictwa kierowanej przez Profesora Jana Manitiusa powstaje Zakład Elektrotermii, której pierwszym kierownikiem zostaje zastępca profesora, a następnie docent Eugeniusz Horoszko. W 1965 r. broni pracę doktorską na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, a w 1973 r. otrzymuje tytuł profesora nadzwyczajnego. Przez dwie kadencje, od 1964 r. do 1969 r. był prodziekanem ówczesnego Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH. W 1979 r. przeszedł na emeryturę.

Profesor Eugeniusz Horoszko, obok Profesorów Mariana Mazura i Tadeusza Schwartza z Politechniki Warszawskiej oraz Profesora Bronisława Sochora z Politechniki Łódzkiej, był twórcą elektrotermii w Polsce. Swoją pracę naukową i dydaktyczną starał się powiązać z aplikacją przemysłową. Był autorem około 60 artykułów i uzyskał 20 patentów. Współpracował z wieloma ośrodkami naukowymi w kraju i zagranicą.

Jeszcze będąc studentem Politechniki Lwowskiej, Profesor E. Horoszko wstąpił w 1933 r. do Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był jednym z założycieli Polskiego Komitetu Elektrotermii. Przez wiele lat był członkiem prezydium tego Komitetu, a w latach 1961-1963 wiceprzewodniczącym. W 1994 roku otrzymał tytuł członka honorowego Polskiego Komitetu Elektrotermii za aktywną działalność stowarzyszeniową i ogromny dorobek w dziedzinie elektrotermii.



Profesor E. Horoszko był powołany do Sekcji Elektrotermii przy IV Wydziale Nauk Technicznych PAN oraz do Komisji Elektrotechniki Automatyki i Informatyki, Krakowskiego Oddziału PAN. Pracował w Radach Naukowych kilku Instytutów.

Swoją działalność dydaktyczną prof. E. Horoszko wiązał z tymi obszarami elektrotermii, które były najnowszym w danym okresie. I tak na przykład odczyty w latach 60-tych dotyczące elektrycznego ogrzewania mieszkań gromadziły tłumy mieszkańców Krakowa. Bardzo wielu uczniów profesora łączy swoją pracę zawodową z elektrotermią. Kilku uzyskało stopnie i tytuły naukowe.

Profesor E. Horoszko był odznaczony między innymi Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Honorową SEP, otrzymywał wiele nagród państwowych, resortowych oraz Rektora AGH.

J.M. Rektor AGH Profesor Ryszard Tadeusiewicz przemawiając nad trumną Zmarłego wspominał m.in. o wielu nowych, twórczych pomysłach dotyczących nie tylko elektrotermii ale i innych dziedzin techniki, którymi Profesor E. Horoszko bardzo często starał się zainteresować swoich słuchaczy.

Profesor E. Horoszko łączył w sobie cechy inżyniera, wynalazcy, nauczyciela i naukowca. Tę bardzo niestety zanikającą obecnie wszechstronność wyniósł zapewne ze swoich związków z Lwowem, miastem wielu narodowości i religii - Górnym Śląskiem, okręgiem ciężkiego przemysłu i trudnej pracy oraz - Krakowem, miastem nauki. Do ostatnich lat życia przejawiał dużą aktywność zawodową, interesował się najnowszymi opracowaniami polskimi i zagranicznymi z elektrotermii, był bardzo aktywnym uczestnikiem krajowych i międzynarodowych konferencji.